

Fremtiden, der er kommet til Orde, men det er jo heller ikke noget nyt for de Konservative at ængstes for Fremtiden, og navnlig efterhaanden som Socialdemokratiet faar Magten, saa vil det gaa rent galt. Saadan har de Konservative sagt i mange, mange Aar. Naar de saa ude i en Kommune opdager, at det er dog alligevel slet ikke saa galt, som de havde troet, det vilde blive, saa siger de: Ja, det er kun, fordi vi har saadan nogle skikkelige Socialdemokrater her i denne Kommune, det har de ikke andre Steder, man skulde blot se dem inde paa Rigsdagen, dèr er de ikke nær saadan.

Nu vil jeg sige, at hvis Socialdemokraterne virkelig skulde være saa slemme — og der er jo det gode, altsaa set fra Socialdemokratiets Synspunkt, at vi stadig bliver flere og flere, saaledes at der jo nok kommer den Tid, hvor vi bliver de stærkeste —, tror man saa fra konservativ Side, at man ved at gaa imod det foreliggende Forslag har garderet sig imod det, som man frygter saa meget? Det synes jeg ikke, man kan sige, og jeg synes ikke, det er klog Politik, absolut ikke. I saa Henseende er jeg meget mere enig med de to sidste ærede Talere, der sagde: Lad os nu være med til at gennemføre Forslaget her, saa maaske vi derigennem standser Agitationen og maaske paa den Maade kan bremse op, saaledes at vi ikke kommer derhen, hvor vi nødigt vil komme. Men saadan kan de Konservative altsaa ikke se paa det.

Jeg begyndte med at sige, at jeg vilde tale ganske kort, og jeg vil jo gerne staa ved mit Ord. Derfor vil jeg slutte med at anbefale, jeg havde nær sagt, at vi ikke taler meget mere om denne Sag her i Tinget, men at vi derimod tager fat paa Arbejdet i Udvalget og søger at føre Sagen igennem saa hurtigt som muligt.

Pinholt: Det forekommer mig, at det under Forhandlingerne her i Tinget har vist sig, at de saglige Uoverensstemmelser, som de forskellige Ordførere gav Udtryk for, i og for sig ikke har været saa overordentlige. Det har mere været — saaledes som det har faaet sit Udtryk f. Eks. fra konservativ Side — Frygten for, hvad der kunde ske, hvis man nu fik et retfærdigt Forslag gennemført her; man vil i og for sig ikke benægte, at der kan tilvejebringes en retfærdig Ordning, men man er bange for, hvad der saa vil ske ud i Fremtiden. Vi er jo fra alle Sider enige om at ønske at undgaa, at der skal ske en uretmæssig Forskydning af de Skatter, som nu ligger paa de forskellige Grupper af

Ejendomme, og vi er alle enige om, at den Grundskat eller Ejendomsskat, vi skal have, skal lignede saa retfærdigt som muligt; der er ikke en eneste, der ikke har sagt, at han er en ivrig Tilhænger af, at Grundlaget skal være retfærdigt. Lige Skat paa lige Jord, det vil alle være med til, og naar jeg lige undtager det ærede Medlem Hr. Fibiger, har man jo ogsaa været enig om, at man vilde opløse, om jeg saa maa sige, den faste Ejendom i dens to Bestanddele: Bygning og Jord; og jeg nærer endnu det Haab, at det ærede Medlem Hr. Fibiger kan gaa over til dette Standpunkt; det vilde jo ikke være urimeligt, det vilde være at vende tilbage til sit Partis eget Program, og det kan man dog ikke anse for at være en Gang til Canossa.

Der er nogle, som ønsker, at den Promille, hvormed man beskatter Jord og Bygninger, skal være ens, der er andre, som mener, at der skal være nogen Forskel. Jeg hører personlig til de sidste, jeg mener, det vilde være rimeligt, om dette Standpunkt kunde sejre; jeg kan ikke se rettere end, at der bør være en Forskel i saa Henseende. Lad os tage to Mænd, som sidder hver med sin Ejendom og hver har 10 000 Kr.; den ene køber f. Eks. en Græsfenne for de 10 000 Kr., den anden bygger en Stald for dem. Der er ikke for mig nogen som helst Tvivl om, at den, der køber Græs-fennen, faar det økonomisk bedste for sine Penge; den anden har været nødt til at bygge en Stald, men den giver ham ikke det direkte Udbytte, som et saadant Jordkøb vil give. Det er det, der ofte klæber ved Bygningerne, at de ikke er saa produktive, som Jorden dog almindeligvis kan være, og derfor synes jeg, der maa være nogen Forskel i Beskatningen, ved Siden af at man jo maa lade et Boligminimum være fritaget.

Det ærede Medlem Hr. Fibiger mente, at alle Vurderingerne var saa overordentlig upaalidelige, det vil sige Jordvurderingerne; Ejendomsskyldvurderingerne mente det ærede Medlem var særdeles paalidelige. Jeg tror ikke, at den Opfattelse er rigtig; jeg tror ikke, den bunder i de virkelige Forhold, og jeg tror heller ikke, at vore Vurderingsautoriteter vil kunne give det ærede Medlem Ret. Jeg føler mig i enhver Henseende overbevist om, at efterhaanden som vi skrider fremad, vil de Jordvurderinger, vi faar, blive meget paalideligere end de Ejendomsskyldvurderinger, vi har, og den højtærede Minister har utvivlsomt Ret, naar han siger, at efterhaanden som Jordvurderingen bliver Grundlag for